

خانه‌های امن به بهانه کمک به زنان و دختران افغانستان، بستر مناسبی را برای کشورهای غربی و سازمان‌های بین‌المللی به منظور رسیدن به مقاصد خود همچون مافیای و مفاسد اخلاقی و پولشویی فراهم کرده بود

«حامد کرزی» رئیس‌جمهور وقت حکومت پیشین افغانستان طی سخنانی در مورد وضعیت خانه‌های امن گفته بود به دلیل رفتارهای مشکوک، فساد و عدم شفافیت مالی در خانه‌های امن، دولت در نظر دارد تا این مراکز را به صورت مستقیم تحت پوشش حاکمیت قرار دهد و از اختیار نهادهای بین‌المللی و غیردولتی خارج کند. همچنین «حبیب‌الله غالب» وزیر دادگستری وقت نیز در آن زمان تأکید داشت که خانه‌های امن منبع فساد هستند و زنان و دختران را به بی‌بند و باری و بی‌عفتی سوق می‌دهند و آنها را وادار به فاصله گرفتن از چهارچوب خانواده می‌کنند. وی گفته بود که تأسیس خانه‌های امن آورده کشورهای غربی به افغانستان است و در تضاد با فرهنگ حاکم بر این کشور است. سخنان مقامات وقت افغانستان با واکنش‌های مختلفی مواجه شد به طوری که سفارت امریکا در کابل و سازمان ملل نیز از نحوه مدیریت و سرپرستی خانه‌های امن توسط نهادهای غیردولتی حمایت کردند. در واقع خانه‌های امن به بهانه کمک به زنان و دختران افغانستان، بستر مناسبی را برای کشورهای غربی و سازمان‌های بین‌المللی به منظور رسیدن به مقاصد خود همچون مافیای مفاسد اخلاقی و پولشویی فراهم کرده بود. منابع آگاه می‌گویند؛ مقامات ناتو برای تفریح نیروهای خارجی در جشن‌ها و ایام تعطیل پروازهایی را به صورت اختصاصی از برده‌های جنسی به افغانستان ترتیب می‌داند، اما مافیای فساد تا جایی پیش رفت که برای این منظور از خانه‌های امن استفاده می‌کردند و پروازهای اختصاصی به حداقل رسید.

خانه‌های امن؛ افزایش خشونت علیه زنان

حداکثر مدت اقامت در خانه‌های امن دو سال بود، اما افرادی بودند که بیش از ۱۰ سال در این مکان‌ها حضور داشتند و حتی فرزندان خود را متولد و بزرگ می‌کردند. عدم شفافیت و اطلاع مردم از برنامه‌ها و ساختار خانه‌های امن و همچنین مسائل متعددی که پیرامون این مراکز رخ داده بود و به گوش می‌رسید و از سوی دیگر بافت سنتی و فرهنگی افغانستان، باعث بی‌اعتمادی مردم به این اماکن بود به طوری که بسیاری از خانواده‌ها دیگر حاضر به پذیرفتن و بازگرداندن زنان و دختران نبودند. این افراد به ناچار در این مراکز باقی می‌ماندند و یاسعی می‌کردند به تنهایی در جامعه به زندگی بپردازند که همین امر نیز باعث به وجود آمدن مشکلات متعدد روانی و اجتماعی برای آنها می‌شد. خانه‌های امن نه تنها نتوانستند امنیت زنان و دختران آسیب دیده را تأمین کنند، بلکه دور شدن و فرار آنها از ارکان خانواده بیشتر زمینه ناامنی و آسیب پذیری را فراهم کرده است.

خانه‌های امن؛ حمایت سمبلیک و خشونت سیستماتیک

ممکن است حمایت نمادین کشورهای غربی و سازمان‌های بین‌المللی از زنان و دختران آسیب دیده بتواند مصونیتی ظاهری ایجاد کند، اما آسیب‌های بزرگ اجتماعی و فرهنگی که در پی دارد بیش از پیش خشونت

را علیه زنان افزایش داده است.